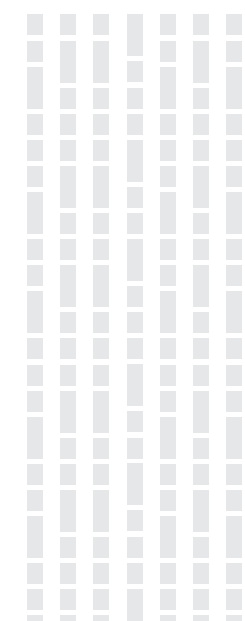

شنبه اول دی ۱۴۰۳
شماره ۴۳۰۹

FARHIKHTEGANDAILY.COM

FARHIKHTEGANONLINE

چارسو

فروش آثار تجسمی فروغ فرخزاد شایعه است

علیرضا عزیزی، مدیر و مؤسس ستاد بزرگداشت فروغ فرخزاد در گفت‌وگو با ایسنا درباره فروش آثار تجسمی این شاعر گفت: «پس از برگزاری برنامه‌هایی که به مناسب نودمین سالروز سهراب سپهری تدارک دیده شد تصمیم گرفتیم تا امسال بخش فروغ فرخزاد را در این ستاد ایجاد کنیم و قرار است کتابی را با مدیریت فرهنگی باران نیکرا منتشر کنیم. مالکیت آثار با مؤسسه فرهنگیگان عصر هنر است، حقوق معنوی نیز مشخص است همه شعرها، تصاویر فروغ و سهراب در اختیار حقوقی ما است اما تعداد اندکی از هنرمندان از اطلاعات ما استفاده کردند.» او افزود: «با توجه به وجود کمی‌رایت و اینکه به هنرمندان گفته شده بود خالق آثار ی هستند که منحصراً برای این مجموعه تولید می‌شود، این آثار سر از حراجی‌های داخلی و خارج از کشور درآوردند و بدون توجه به کمی‌رایتی که در اختیار ستاد بود، تعدادی از هنرمندان آثار را برای مصارف شخصی خود مورد استفاده قرار دادند. گنجینه ما دارای بیش از ۲۰۰۰ هزار اثر هنری است که از آنها نگهداری می‌شود و تمام مباحث مربوط به فروش آثار شایعه است.»

چرا ارتباط ایران با افکار عمومی جهان اسلام و منطقه ضعیف است؟

دیپلماسی بی‌کلام

ایمان عظیمی خبرنگار گروه فرهنگ

افتتاح شبکه تلویزیونی فارسی‌زبان TRT از جانب دولت ترکیه و پیوست آن با اتفاقات و تحولات منطقه را نمی‌توان صرفاً یک اتفاق غیرمنتظره در نظر گرفت. ریخت‌وپاش رسانه‌ای اردوغان برای مردم کشورهای فارسی‌زبان آسیای مرکزی و خاورمیانه اگر با خوش‌بینی در راستای فعال کردن گسل‌های اجتماعی میان مردم و دولت‌ها نباشد، قطعاً در راستای منافع ملی ترکیه و سیاست‌های حزب عدالت و توسعه معنا می‌شود. از طرف دیگر، رسانه‌های داخلی و خارجی ما در شرایط خوبی به سر نمی‌برند و دست آن‌ها برای مواجهه با حوادث مختلف چندان پر نیست. برای مثال، درست دو روز پس از افتتاح رسمی شبکه TRT فارسی، خبر قطع پخش تلویزیونی شبکه برون‌مرزی «جام‌جم» و اینترنتی شدن آن در ۲۹ آذر چندان سروصدایی هم به پا نکرد. شبکه‌ای که از سال ۱۳۷۶ برای ایرانیان خارج از کشور برنامه تولید می‌کرد و حتی در بعضی از بزنگاه‌ها نظیر نوروز عملکرد بهتری نسبت به شبکه‌های داخلی تلویزیون داشت. اگر چه پخش اینترنتی برنامه‌های شبکه جام‌جم امکان دسترسی به آن را راحت‌تر از گذشته می‌کند، ولی محتوایی که این شبکه در اختیار ایرانیان خارج از کشور قرار می‌دهد، جای سوال‌های زیادی را در ذهن باقی می‌گذارد.

در سوی دیگر ماجرا، باید گفت صرف بودجه‌های دولتی برای ایجاد و راه‌اندازی شبکه‌های خارجی‌زبان از طرف ما تا این لحظه حامل چه دستاوردی برای حوزه تمدنی ایران بوده است؟ آیا ما به واسطه فرهنگ و زبان مشترک با کشورهای افغانستان و تاجیکستان توانسته‌ایم جای امنی در میان خانواده‌های تاجیک و افغان براساس منافع ملی خود به دست بیاوریم؟ یا حتی با ساخت برنامه‌های سرگرم‌کننده در زمینه تاریخ اسلام، نگاه شیعیان و حتی اهل تسنن را به محتوای فرهنگی ایرانی جلب کنیم؟ صورت و شکل مواجهه ما در دوره گذار از جهان تک‌قطبی به چه شکل بوده است؟ نقش رسانه‌ای ایران در آمریکای جنوبی و حیاط‌خلوت سابق آمریکا در این سال‌ها چگونه پیش رفته و دشمن و همین‌طور دولت‌های رقیب چه آرایشی در عرصه نمادین در مقابل ما گرفته‌اند؟ در این گزارش قصد داریم به بهانه افتتاح رسمی رسانه فارسی‌زبان دولت ترکیه به حضور رسانه‌ای ایران در منطقه و جهان بپردازیم و نقاط قوت و به‌خصوص ضعف آن را برای شما روشن کنیم، اما اجازه دهید پیش از آن زمین بازی قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای در عرصه نمادین و شکل تأثیرگذاری آن‌ها بر ذهن و روان مخاطب ایرانی را مورد بررسی و کنکاش قرار دهیم.

دوره‌ات گذشته رادیوجان!

با وقوع انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۳۵۷ و مطرح شدن شعار «نه شرقی، نه غربی» به‌عنوان یک استراتژی سیاسی در روابط خارجی جدید مطرح شد. در وجه نمادین قضیه، سرنگونی یکی از بزرگ‌ترین متحدان نظم آمریکایی در جهان برای دولت‌های منطقه و به‌ویژه همسایگان ما حامل این پیام بود که به‌زودی نوبت آن‌ها نیز خواهد رسید و مردم حسابشان را با این دیکتاتورها صاف خواهند کرد. اما پس از پیروزی انقلاب، سوی ایجاد جنگ تحمیلی از طرف رژیم بعث عراق علیه نظام تازه‌تأسیس جمهوری اسلامی، توپخانه رسانه‌ای غرب و در رأس آن یعنی آمریکا، انگلیس و اسرائیل فعال شد. آن‌ها اندکی پس از آغاز روی کار آمدن جمهوری اسلامی و هم‌زمان با تسخیر سفارت آمریکا توسط دانشجویان موسوم به خط امام، دور تازه‌ای از فعالیت‌های رسانه‌ای را با پخش جهت‌دار اخبار ایران و دنیا کلید زدند و برای مخاطبان داخل کشور به برنامه‌سازی در قالب رادیویی پرداختند. «رادیو اسرائیل به زبان فارسی» یکی از سه شبکه اصلی فارسی‌زبان در زمینه تولید محتوا علیه سیاست‌های نظام نوپای جمهوری اسلامی ایران بود؛ اما بخش فارسی این رسانه سال‌ها پیش از انقلاب و از سال ۱۳۳۸ آغاز به کار کرد. مؤسس این شبکه یک یهودی ایرانی‌تبار به اسم «ناصر سلوکی» (امنون نصر) بود که در ادامه جای خود را به یک چهره تماماً رسانه‌ای به نام «منشه امیر» داد. بخش مهم فعالیت رادیو فارسی اسرائیل نیز در دوران مدیریت منشه امیر رخ داد و او را به‌عنوان یک عنصر فعال رسانه‌ای در میان پخش مهمی از ایرانیان و حتی سیاستمداران رده بالای جمهوری اسلامی مطرح کرد. برنامه‌های بخش فارسی این رادیو هرچند توسط طیفی از مردم ما شنیده می‌شدند، ولی اثرگذاری آن‌ها در بین اکثریت مخاطبان ایرانی چندان زیاد نبود. چون نظام برآمده از انقلاب اسلامی در سال ۱۳۵۷ ضامن حفظ یکپارچگی کشور در آن ایام بود و ثبات اقتصادی مردم در وضعیت جنگی را

هم‌درپی داشت. فقدان برنامه‌های سرگرم‌کننده از طرف رسانه ملی در روزگاری که پای عزیزترین فرزندان این مملکت در جبهه‌ها بر روی میدان‌های مین ضدنفر می‌رفت، چندان وقع و اهمیتی برای افکار عمومی نداشت و آن‌ها این مسئله را به‌خوبی درک می‌کردند. باری، پس از قبول قطعنامه و پایان جنگ، اقدامات رادیو فارسی اسرائیل برای ایجاد شکاف میان مردم و حاکمیت در عصر رسانه‌هایی نظیر تلویزیون و رند شبکه‌های فارسی‌زبان لس‌آنجلس به در بسته خورد و درنهایت چراغ استودیوی رادیو اسرائیل در ۲۰ اردیبهشت ۱۳۹۶ خاموش شد. منشه امیر بلافاصله پس از تعطیلی این رسانه، «رادیو پیام اسرائیل» را افتتاح کرد؛ رادیویی که نام و آوازه شهرت چندانی ندارد و به گوش نسل جدید ایرانیان هم نرسوده است. دلایل زیادی برای ناکامی رادیو فارسی اسرائیل وجود داشت که یکی از مهم‌ترین آن‌ها مواجهه سفت و سخت گردانندگان این شبکه با مسئله ایران بود. از طرف دیگر، مخاطبان هدف این رسانه هم فارغ از علاقه به غرب، چندان تمایلی به پیگیری اخبار سیاسی از جانب کسانی که متمم اصلی جنایت در منطقه بودند (و هستند) نداشتند و دست منشه امیر با همان «منوچهر ساجمه‌چی» را با بی‌اعتنایی در پوست گردو گذاشتند. بازسازی چهره اسرائیل نیاز به روی‌برند و فکر تازه داشت که تاسیس شبکه‌های «ایران لیشرنشال» و «منوتو» این موقعیت‌رابرابی این دولت جعلی فراهم کرد.

«رادیو فارسی بی‌بی‌سی تعطیل شد؛» این خبر در ششم فروردین ۱۴۰۲ بر روی خروجی سایت بی‌بی‌سی فارسی قرار گرفت و نگاه بسیاری از مخاطبان بی‌بی‌سی را متعجب کرد. بخش فارسی رادیو بی‌بی‌سی یک سال پیش از اشغال ایران توسط قوای متفقین با هدف تأثیر بر روان ایرانیان و آماده‌سازی برای حمله نظامی به کشور و خلع رضاشاه از مقام سلطنت راه‌اندازی شد و در طول نزدیک به ۸۳ سال کار مداوم، درنهایت به خاطر آنچه «تغییرات راهبردی با هدف تمرکز بر پایگاه‌های دیجیتال» اعلام گردید، رسماً با خاموش کردن چراغ برنامه «چشم‌انداز بامدادی»-به‌عنوان واپسین برنامه به‌جا مانده از عصر طلایی رادیو بی‌بی‌سی- کارش را به پایان رساند. این شاید طبیعی به‌نظر برسد که رادیو دیگر همچون سابق نمی‌تواند در جذب مردم به خود موفق عمل کند و در عصری که ما در آن به‌سر می‌بریم و نفس می‌کشیم، حوزه‌های دیجیتال مانند «صفحات مجازی در شبکه‌های اجتماعی» امکان بهتری را برای میزبانی از مخاطبان -از هر گروه سنی- به وجود خواهند آورد، ولی این تنها دلیل خداحافظی بی‌بی‌سی با اولین پایگاه رسانه‌ای فارسی‌زبانش نبود. «مجید تفرشی» پژوهشگر و تحلیلگر مسائل ایران در مصاحبه

«سونیک ۴»

۲۰۲۷ می‌آید

پارامونت پیکچرز در حال ساخت سری چهارم از مجموعه‌فیلم‌های «سونیک خارپشت» است و گفته می‌شود که در بهار ۲۰۲۷ اکران خواهد شد. این درحالی است که فیلم سوم از روز گذشته اکران شده و در ۳۸۰۰ سینمای آمریکای شمالی روی پرده می‌رود. «سونیک خارپشت» با اقتباس از بازی‌های کامپیوتری سگا که اولین بار سال ۱۹۹۱ به بازار راه یافت، ساخته شده است. فروش ۲ فیلم نخست «سونیک» در مجموع ۷۲۵.۲ میلیون دلار در سطح جهان بوده و به جز آن بیش از ۱۸۰ میلیون دلار در بخش تماشای خانگی به دست آورده است. بر مبنای این فیلم یک مجموعه نیز برای پارامونت ساخته و اوایل امسال پخش شد. جف فالور هر سه فیلم «سونیک خارپشت» را کارگردانی کرده و جیم کری در آن در نقش دکتر ایوو روبو باتیک، آنتاگونیست اصلی سونیک و بن شوارتز در نقش خارپشت‌ای رنگ قه‌رمان سرعتی بازی کرده‌اند. ری در قسمت سوم در نقش پدر بزرگ آیو هم بازی کرده است. جیمز مارسدن، تیکا‌سالمتر، ادریس البا، کالین اوشاگنسی و کیانو ریوز که در نقش یک دشمن جدید به نام «شدو» صدایشگی کرده، دیگر چهره‌های این فیلم هستند.

پژمان جمشیدی برای چهارمین بار درراه جشنواره فجر

فیلم سینمایی «آنتیک» عنوان تازه‌ترین کمدی سینمای ایران است که هادی ناینچی کارگردانی و محمودبابایی تهیه‌کنندگی آن را برعهده دارند. کمدی سینمایی «آنتیک» که نیمه نخست امسال در سکوت خبری مقابل دوربین رفت، قصه خود را با زوج پُرمان جمشیدی و بیژن بنفشه‌خواه روایت می‌کند. این ۲ بازیگر سینمای ایران در حال حاضر فیلم سینمایی «صبحانه با زرافه‌ها» به کارگردانی سروش صحت را روی پرده سینماها دارند. «آنتیک» که قصه آن در دل تاریخ معاصر ایران می‌گذرد، به سراغ یک سوره‌ملتهب‌رفته است. سازندگان این پروژه پس از پروسه تولید، این‌روزها مراحل تدوین و صداگذاری را پشت‌سر می‌گذارند و در نظر دارند علی‌رغم پس‌تولید گسترده فیلم، نخستین نمایش آن در چهل و سومین جشنواره فیلم فجر باشد.

هادی ناینچی کارگردان «آنتیک» پیش از این با ساخت فیلم‌هایی چون «هیئات»، «حق سکوت» و… در سینمای غیرکمدی فعالیت داشته و همچنین محمود بابایی تهیه‌کننده این کمدی تهیه آثاری چون «بدون قرار قبلی» و «بعد از رفتن» را در کارنامه خود ثبت کرده است.

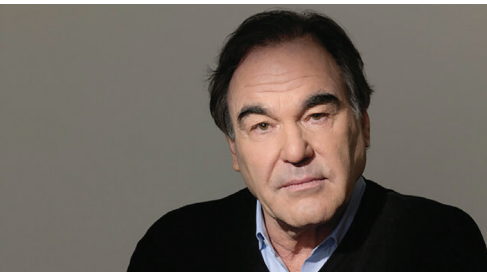

سال ۱۳۸۲ و در زمان ریاست جمهوری جرج دبلیو بوش در آمریکا تأسیس شد. همزمانی تأسیس این رادیو با حمله نظامی آمریکا به افغانستان و عراق بدون برنامه‌ریزی نبود و آمریکایی‌ها که بودجه رادیوفردا توسط آن‌ها تأمین می‌شد، برای اهداف بعدی‌شان در منطقه نیاز به برنامه‌ریزی و سوار شدن بر موج اعتراضات احتمالی داشتند. رادیوفردا با تولید برنامه‌های موسیقی محور و سرگرم‌کننده و همین‌طور کادرسازی از چهره‌های رسانه‌ای کارش را پیش برد و کامکان هم با پخش برنامه‌های خود در شبکه‌ای تلویزیونی ماهواره‌ای به این روند ادامه می‌دهد. رادیوفردا برخلاف اسلاف خود، یعنی رادیوفارسی اسرائیل و بخش فارسی رادیو بی‌بی‌سی، مدام آپدیت شد و در قالب فضای مجازی هم حضوری مهم و تأثیرگذار داشت.

ایران کجای این داستان قرار دارد؟

با تأسیس و راه‌اندازی گسترده شبکه‌های تلویزیونی فارسی‌زبان در اروپا و آمریکا از اواخر دهه ۷۰ و داغ شدن بازار رقابت میان تولیدات صدوسیما در داخل و خارج از کشور با این رسانه‌ها، اوضاع دگرگون شد. از طرف دیگر ترک‌ها و اعراب خلیج‌فارس هم به پایگاه‌های جدید رسانه‌های فارسی‌زبان در منطقه بدل شدند و حلقه محاصره فرهنگی را دور ایران تنگ و تنگ‌تر کردند. ابتدا اینطور تصور می‌شد که شبکه‌هایی مثل «تی‌ش»، «یتن»، «امید ایران»، «جام‌جم لس‌آنجلس»، «پارس»، «اندیشه» و… تهدید زیادی برای تولیدات فرهنگی و هنری رسانه ملی محسوب می‌شوند ولی این گمان چندان درست نبود چون نتکای این شبکه‌های ماهواره‌ای تنها به حضور چهره‌های خاطرساز قدیمی استوار بود و گذشت زمان از جذابیت آن‌ها کاست و این رسانه‌ها هم در نبود یک خط مشخص کاری و فقدان ایده‌های جذاب تصویری و برنامه‌های فرخ از رقبای فارسی‌زبان خود در اروپا، ترکیه و جنوب خلیج‌فارس جامانند و فضا را برای بکه‌تازی «منوتو»، «ایران اینترنشال»، «بی‌بی‌سی»، «مجموعه جم» و… مهیا کردند. تأثیر منوتو در این میان به حدی بود که حتی ایده‌های تصویری و زیبایی‌شناسانه آن صدوسیما و فرمت برنامه‌هایش در ابتدای دهه ۹۰ را تحت تأثیر قرار داد و شکل سنتی و دمده پخش برنامه‌ها را عوض کرد. صدوسیما در بخش‌های مختلف، به‌ویژه در «مجله خبری شبکه یک سیما» در آن ایام متأثر از «اتاق خبر» شبکه منوتو بود و حتی در قالب برنامه‌های طنزانه‌ای همچون خنده‌بازار به وجود آن واکنش نشان می‌داد. از سوی دیگر شبکه نوپای خانگی در ایران هم به‌واسطه پخش «فیرماید شام» به تولید کپی این برنامه پرداخت که در ابتدا بازخورد نسبتاً بدی هم از مردم نگرفت. اما نقش رسانه دولتی ایران در این میان چه بود؟

مصاحبه با پوتین مراد لیست سیاه هالیوود قرارداد

الیور استون، کارگردان آمریکایی که آخرین فیلم او، «لولا»، در جشنواره فیلم کن به نمایش درآمد، اخیراً اعلام کرده است که پروژه جاه‌طلبانه دیگری که احتمالاً سیاسی خواهد بود در دست ساخت دارد. او هیچ‌گونه جزئیاتی در مورد این فیلم ارائه نداد اما گفت که به دنبال سرمایه‌گذار برای اثر جدیدش می‌گردد. اما وی در مصاحبه با «بنیاد کوئینسی» فاش کرد که احتمالاً به دلیل مصاحبه با پوتین در سال ۲۰۱۷، در لیست سیاه هالیوود قرار گرفته است. سنازنده «جی اف‌کی» و «نیکسون» و «دبلیو» کارگردان جنجال‌برانگیز اما تحسین‌شده‌ای است که با ساخت آثار جنگی و فیلم‌هایی که پس‌زمینه سیاسی دارند، شهرت فراوانی کسب کرده است. او هفت سال پیش مصاحبه‌ای با رئیس‌جمهور روسیه انجام داد و درباره طیف وسیعی از موضوعات، مشخصاً روابط مسکو-واشنگتن، از وی سوالی پرسید. نام استون چندی پیش هم به واسطه دونالد ترامپ بار دیگر بر سر زبان‌ها افتاد. او اخیراً ادعای جان پیترز، تهیه‌کننده آمریکایی و حامی رئیس‌جمهور منتخب آمریکا را در خصوص نقش داشتن این کارگردان در ساخت فیلمی درباره ترور ترامپ تکذیب کرد.